

[Litten Hansen.]

denspressen, at medmindre NATO strammer balderne og spytter i bøssen, er NATO-landenes sikkerhed truet og NATOs fremtidige eksistens usikker.

VS hører ikke til dem, der nærer en urokkelig tiltro til Sovjetunionen, hverken til dens styreform eller til dens ubetinget fredelige hensigter. Invasionerne i Ungarn og Czekoslovakiet har talt deres tydelige sprog. Men vi mener faktisk, at USA udgør en større trussel mod Danmark, af nøjagtig de samme grunde, som vi mener, at Sovjet er en større trussel mod Czekoslovakiet og Ungarn, hvis de ikke arter sig vel.

De to supermagter har opdelt verden mellem sig og har senest med Helsingforsaftalerne bekræftet, at de vil blande sig så lidt som overhovedet muligt i hinandens interessesfærer, og der er intet som helst, der tyder på, at de ikke vil overholde dette. Danmark ligger som bekendt inden for USAs interessesfære, på samme måde som Grækenland ligger inden for USAs interessesfære. Det fik vi et tydeligt bevis på, da man dernede anvendte den af NATO opfundne Prometheusplan for at hindre Papan-dreous centrumsunion, som kan lignedes ved et venstrefløjssocialdemokrati, i at komme til magten ved et demokratisk valg, men sådan noget kan selvfølgelig aldrig nogen sinde ske i Danmark.

Militärpagterne NATO og Warszawapagten bruges af de to supermagter til at fastholde deres overherredømmme, normalt i forståelse med regeringerne i de mindre lande, der er tilsluttet pagterne. Det var f. eks. det, der skete ved invasionen i Czekoslovakiet i 1968. Den russiske invasion startede som en militærmanøvre, der kunne retfærdiggøres med henvisning til Warszawapagten, formentlig oven i købet med de militære lederes velsignelse. Mønsteret er nøjagtig som det, der skete i Grækenland. Amerikanerne har ganske de samme muligheder, hvis det skulle gå så galt – eller så godt – her, at de fandt det nødvendigt.

Så længe den danske regering opretholder NATO-medlemskabet og ser det som sin fornemste opgave at administrere det kapitalistiske samfund, er der selvsagt fred og ingen fare. Men hvad tror man der ville ske, hvis Danmark en dag skulle beslutte at forlade NATO, for slet ikke at tale om den dag, hvor vi siger farvel til kapitalismen? Vi er til fulde klar over, at sådanne tanker ligger langt ud over,

hvad det store flertal i denne sal er i stand til at forestille sig; dertil strækker fantasien ikke. Men hvis det er fantasien, det er galt med, hvorfor så ikke se tilbage på historien; dér er der god dokumentation for, at det ikke er os, der ser spøgelse eller skaber fantasifostre uden relation til virkeligheden.

Og ikke nok med det, vi – og det er i denne sammenhæng den danske befolkning – skal også føle taknemlighed, fordi vi er medlem af denne nordatlantiske militæralliance, vi opdrages til at sige tak til storebror, fordi vi fik lov til at være med, og hvad er da realiteten bag det? Realiteten er, at NATO har mere brug for Danmark, end Danmark har brug for NATO. Danmark er nemlig et nødvendigt led i den nordatlantiske militæralliance, og grunden er, at de tre vigtigste varslingskæder går over dansk territorium, foruden selve Danmark nemlig Færøerne og Grønland. Danmarks placering ved porten til Østersøen, som det vist hedder, er af underordnet betydning, selv om det gøres til det centrale, i og med at Sovjet gøres til hovedfjenden og til den eneste fjende.

Hvordan er det da muligt at opretholde denne koldkrigsstemning? Den primære årsag er, at de, der planlægger og leder udviklingen af militærpolitikken, stort set hører til de gamle koldkrigere, selv om der er kommet lidt yngre blod til, som ganske vist har nøjagtig den samme farve. Man får et indtryk heraf, når man læser en bog, som hedder »Danmark mellem supermagterne«. Den er skrevet af professor Erling Bjøl, stifteren af den sikkerhedspolitiske studiegruppe, Niels Jørgen Haagerup, cand. polit. i forsvarsstaben Peter Ilsøe, generalmajor O. K. Lind og generaløjtnant Eigil Wolff. Formanden for Det udenrigspolitiske Selskab, hr. Arne Christiansen, medlem af folketinget og formand for forsvarsudvalget, har skrevet forordet, og her bliver vi virkelig præsenteret for ekspertisen. Indlæggene er foredrag fra et seminar, der blev organiseret af Det udenrigspolitiske Selskabs sikkerhedspolitiske studiegruppe, og denne sikkerhedspolitiske studiegruppe og det dertil hørende selskab består netop af en skøn blanding af tidligere og nuværende koldkrigere. Men det er betydningsfulde folk, som varetager betydningsfulde opgaver i vort samfund, foruden de nævnte folk som Per Federspiel, Ole Lippmann, Mogens Pagh, Erik Seidenfaden osv. osv., for ikke at nævne nogen af de tilstedeværende.

Men de herrer skal have tak for den om-